

Jász István

Királyi udvar

VENDEGLŐ
ORF. 1910. G. 1000. 11. 12.

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője
Lektor: Gál Veronika
Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf
Borítófotó: Fortepan

ISBN 978-963-607-856-0

© Dr. Jász István, 2011
© Mercator Stúdió, 2011

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
www.facebook.com/Mercator.Studio
Tel/Fax: 06-26-301-549
Mobil: 06-30-305-9489
e-mail: mercatorstudio@yahoo.com

Jász István

Királyi udvar

Televíziós játék

2011.

Szereplő személyek

Héja Sándor	zongoraművész zeneszerző (60 éves) a muperett legjobb művelője
Ernst Adél	énekesnő, 75 éves, operaénekesnő és anya, sőt nagyanya
Imre	Adél férje, 73 éves, operai diszlettervező
Judit	Adél lánya, 45 éves, unokái anyja
Anna	Adél ikertestvére, orvosnő, iskolaorvos, az orvostudományok kandidátusa
Lilla néni	A királyi udvar tulajdonosa (60 körül), tőkepénzes
Kati	Adél lányának barátnője (45 éves), zeneértő gyógypedagógus
Vasi Erika	egy néző, (20 év körül), primadonnajelölt, Anna egykori paciense
Jólesz György	a ház technikus (32 éves), mindentudó technikus és operatőr
Shalom úr	a megoldás, izraeli menedzser
Egy néző	közönség
A muperett – estek közönsége, az idősek otthonából	

<p>Utcanévtábla: <i>Király utca</i> Kapubejárat. Fölötte cégtábla: Királyi Udvar Kertvendéglő</p> <p>Plakát: Muperett-estek <i>délután háromtól hatig</i> Közreműködnek: Héja Sándor Zongoraművész-zeneszerző és Ernst Adél Operaénekesnő</p> <p>Néző bámulja a plakátot. Héja odalép mellé</p> <p>A Királyi udvar színpada. A színpad mögött egy épület, ajtóval, onnan nyújtogat egy mikrofont Lilla néni Adélnak</p> <p>A benti helyiségből egy pianínót próbálnak a színpadra tuszkolni, nem megy. Adél is húzza. Anna is cibálja a hangszert.</p> <p>A plakát. Héja leüt egy hangot a zongorán.</p>	<p>Zene: Király utca százegy alatt</p> <p>Néző: Mi az, hogy muperett? Héja: Musical és operett. Néző: Így, együtt? Héja: Hát persze. Meg tetszik látni, milyen nagyszerű! Néző: Honnan tudja? Héja: Én csinálom. Néző: <i>Murhaság.</i> Héja: Hogy mondhat ilyet? Néző: Csinálni lehet?</p> <p>Adél: Nem kell! Csak elromlani tud.</p> <p>Adél: Így jártam én is. Anna: Hogy jártál? Adél: Be akartak tolni a színpadra, de már az ajtóban megakadtam. Anna: Mégis operaénekesnő lett belőled! Adél: Hol lettem én operaénekesnő? Anna: A plakáton. Én csak tudom, hogy hova jártál, és hogy jártál! Héja: Ne tessék zavarni Adélkát, még, ha százszor is ikertestvéreknek is tetszenek lenni! <i>Adél skálázik.</i> Anna: Iskolába nem jártál, azt tudom. Fiúztál mindig. Adél: Ugyan, mikor volt az!</p>
---	---

<p>Adél a kottáiban lapozgat. Feltámad a szél; a kottákat fújja szét. Lilla néni jön oda, egy poharat tesz rájuk.</p> <p>Héja: beül a zongora mögé. Onnan néz Annára Az udvar nézőterén gyülekezni kezdenek a nézők. Megjelenik Kati is, akit Lilla néni vezet a színpad szélén álló asztalkához.</p> <p>Héja magához ragadja a mikrofont.</p> <p>Héja szemrehányó tekintete. Kati végigpásztáz a nézőkön. Körpanoráma: csupa öregember, öregasszony, egy-két unokával, akik tizenévesek.</p> <p>Héja felkapja a fejét a zongoránál.</p>	<p>Adél: Te meg iszol! Anna: Ezt csak hagyjuk! Mindegy. Fő, hogy most itt vagyok és megnézem, hogyan csinálsz bohócot magadból. Muperett!</p> <p>Héja: Most még gúnyolódhatnak a doktoraszszony, de eljön még az én időm! Anna: Nem kéne inkább felhangolni azt a zongorát?</p> <p>Lilla néni: Mit gondolsz, Katikám? Kati: Nem a zongora hamis. <i>Héja nagy glissandot játszik.</i> Héja: Kedves nézősereg, ezen a napfényes délutánon, midőn csupa napfény lesz a szívnünk, nem Yves Montand gyönyörű örökszép melódiáit fogjuk felidézni itten, hiszen az köztudomású, hogy neki bariton volt a hangfekvése, ami a mi Adélkánknak egy kicsit mélyre csúszna. A magas hangokkal semmi baja, hiszen kivágja ő nemcsak a magas cét, hanem a rezet is, hanem a színpad, amelynek örök menyasszonya, úgy kívánja tőle. Kati: Özvegy menyasszony. Anna: Hogy érti ezt, Katika? Kati: Mit ér vele, ha ki is vágja? Ez nem a Metropolitan opera.</p> <p>Lilla néni: Pedig én azt reméltem, megemeli a forgalmat. Adél: Most? Délután háromkor? Lilla néni: Estére ki van adva a helyiség. Héja: Kinek? Lilla néni: Csodálkozni fog a művész úr. Az új Héja triónak. Héja: Micsoda? Lilla néni: Nagyon nagy a keletje mostanság a régi újdonságoknak.</p>
--	--

<p>Héja lecsapja a zongora fedelét.</p>	<p>Héja: Kész! Vége! Befejeztük, Adélka, fogja a kottákat és megyünk. Adél: És az a rengeteg gyakorlás? Schubert? Lavotta? Bernstein? Héja: Héja!</p>
<p>Lilla néni megvonja a vállát.</p>	<p>Lilla néni: Akkor azt a kis kölcsönt kérném vissza.</p>
<p>Héja mérgesen visszacsapja a kottákat a zongorára. Visszaül, a mikrofont dédelgeti.</p>	<p>Héja: A kultúra áldozattal jár. <i>Más hangon.</i> Hölgyeim és uraim, akik olyan szép számmal sereglettek ide, a nehéz körülményeikre is fittyet hányva, Kati: Itt laknak, a házban Héja: Majd meglátják, illetve meghallják, hogy a mi Adélkánk mennyire valóságos Honthy Hanna, hiszen olyan szép bokrétát kötött mezei csokorból</p>
<p>Adél operista allűrökkel, de azért szépen elénekli a Lavotta dalt.</p>	<p>Kati: Mégis kellene az a mikrofon! Hátul nem hallják. Anna: Az a jó! Kati: Mit akarsz? Adél néni igazán jól énekel. Anna: De a kíséret! Ez a pasi nem tud zongorázni! Kati: Beszélni se.</p>
<p>Héja újra lecsap a mikrofonra.</p>	<p>Héja: Nem megmondtam, hogy a mi Adélkánk meghazudtolja a korát? Közelebb áll a nyolcvanhoz, mint a hetvenhez. Anna: Most volt hetvenöt. Akárcsak én. De bennem van szemérem. Kati: Az van. Tehetség nincs Anna: És ez a zenész? Ez tehetséges? Kati: De mennyire! Ekkora kenyérharcban, ilyen kevés adottsággal el tudja adni magát, miközben komoly művészek hiába próbálkoznak! <i>Felhangzik a taps, montázssal átúszunk a 2. állandó helyszínre.</i></p>

<p>Belső: a színpad mögötti épület egyik szobája, itt lakik Héja, ez a próbahelyiség és a kertvendéglő irodája is.</p>	<p>Héja: Hát ez gyönyörű siker volt, Adélka! Adél: Én nem mondanám. Héja: Minden magas hang kijött. Anna: A nézők meg kimentek. Héja: Szörnyű körülmények vannak Lilla néni: Örüljön neki, fiam!</p>
<p>Lilla néni egy számlakönyvben lapozgat.</p>	<p>Héja: Hogy szétviszi a szél a kottát? Kati: Meg a hangot. Héja: Pedig most nagyon szépen énekelt a művésznő. Lilla néni: Annyi marhaságot hordott össze, fiam! Minek dumál annyit! Zongorázzon! Azért fizetik! Héja: Apropó! Még nem számoltunk. Lilla néni: Nincs mit. Héja: Majd csak azután fogom megköszönni. Lilla néni: Nem úgy értettem. Nincs mit elszámolni. Ahogy megállapodtunk, magáé a bruttó bevétel tíz százaléka. Akkor hogy fizet? Kapé vagy átutalással? Héja <i>elképed</i>: Hogy érti ezt Lilla néni? Lilla néni: Tessék! Terembérlet ennyi, erősítő- bérlés még egyszer annyi, pedig még csak nem is használták! Héja: Ha egyszer Adélkának olyan jó hangja van! Lilla néni: Az az ő baja. A mienk a ráfizetés. Nézze, most az egyszer nem ragaszkodom hozzá, hogy fizessen, mert ez volt az első eset, Héja: A bemutató!</p>
<p>Héja a szívéhez kap. Meglátja a konyakos üveget. Anna a férfi pulzusát vizsgálja.</p>	<p>Lilla néni: De a <i>la long</i> nem mehet így tovább. Héja: Vízet! Nem! Konyakot. Az utolsó cseppek a keserű pohárból.</p>

<p>Adél Katihoz fordul</p>	<p>Anna: Akkor ne igyon! Már a múltkor is mondtam, hogy ilyen cukorral nem lehet semmi alkoholt. Héja: Kell az ihlethez. Anélkül nem tudok alkotni. Kati: Így tud? Héja: Nem hallotta, Katika? Kati: Sajnos. Adél: Nem tetszett? Kati: A te éneked tetszett. A művész úr meg jobban tenné, ha ultizna. Héja: Kegyednek mi az eredeti foglalkozása? Kati: Gyógypedagógus voltam. Most az itteni öregekkel foglalkozom, mint Anna néni. Csakhogy nekem a lelkük van a gondjaimra bízva. Azért is aggódom. Héja: Miért nem tanít?</p>
<p>Héja felugrik, megcsókolja.</p>	<p>Kati: Ugyan sok köze nincs hozzá, de bezárták az iskolámat. Nem volt a kerületben elég hülye gyerek. Anna: Felnőtt több akadna. Kati: Arról viszont nem az önkormányzat gondoskodik! Héja: Hát ez az! Hogy ez nekem nem jutott eszembe! Katika, maga a másik zseni! Kati: Meg sem merem kérdezni, ki itt a fő lángész. Héja: Lilla néni. Úgy uralkodik ebben az udvarban, mint egy királynő. De meglesz a pénzünk. Legközelebb a kerület polgármestere jön el díszpotyára. Adél: Jutka nem jött. Pedig neki sem került volna semmibe. Lilla néni: A lánya?</p>
<p>Feláll az egyik néző, egy fiatal lány, Vasi Erika</p>	<p>Kati: Osztálytársam volt. Már az óvodába is együtt jártunk. Erika: Hallom, hogy Ernst doktornő itt van. Most sem kér pénzt a kezelésért? Anna: Nem szokásom. Lilla néni: Része a díszpotyának?</p>
<p>Adél ránéz a testvére</p>	<p>Erika: Iskolaorvos volt a doktornő Anna: Már nyugdíjból.</p>

<p>A szobába bejön Jólesz György, a ház mindenese technikus. Hosszú kábelt tekerget a karjára, akkurátusan lerakja.</p>	<p>Adél: Onnan is kandidáltál. Anna: Akkor már engedték. Erika: Kicsodák? Anna: A kedves kollégáim. Na, mutassa magát! Női természetű panaszai vannak? Erika: Csak férfi természetűek. Anna: Értem. Erika: Dehogyan érti a doktornő, mikor én magam sem tudom felfogni ésszel. Anna: Mindig mondtam, a férfiakkal túl sok a macera. Adél: Ezért tetted tönkre a karrieremet. Anna: Nem engedtem, hogy kifosszanak. Erika: Valami ilyesmiről van szó nálunk is. Adél: De most nem engedek! Anna: Szóval engeded, hogy kiraboljon! Héja: Már engedelmet kérek! Anna: Azt kérhet. De csak azt! Adél: Aki tehetséges, még nem rabló! Kati: Aki tehetséges!</p> <p>Héja: Katika nem bízik a zsenialitásomban? Kati: Enyhén szólva. Na mi a problémád, halljam. Erika: Te nem vagy doktornő. Kati: Egy-két macerán azért túl vagyok. Anna: Különben gyógypedagógus. Erika: Arra a Gyurinak volna szüksége. Adél: Miért? Erika: Mert a legegyszerűbb alap műveleteket sem érti. Nem tud összeadni meg kivonni. Nem tudja, hogy, ha befektet, nem is tudom, hogy milyen sokat, nem marad pénze ennalóra. Rólam már nem is beszélve. Gyuri: Erősítő nélkül is hallom. Erika: Micsodát? Gyuri: Ahogy a dicsőségemet zenged. Erika: Tetszik hallani, hogy beszél? Adél: Nagyon választékosan fejezi ki magát. Erika: Hát nem gyógypedagógiai eset? Nyakkendő hord. Farmert nem vesz fel. Gyuri: Különbözni kell, nem hasonlítani. Anna: Ez azért rokonszenves.</p>
---	---

<p>Adél végigméri a mikrofonállványt.</p> <p>Utána Gyurira siklik a tekintete. A fiú nagyon választékosan van felöltözve. Ing, nyakkendő, öltöny.</p> <p>Gyuri elfintorodik, ő is végignéz a társaságon.</p> <p>Anna elegáns angol kiskosztümben feszeng. Erikán farmernadrág van blúzzal, Adél nagyesztélyiben, a kezében egy kesztyűt szorongat. Kati egyszerű nyári ruhában, Lilla nénin idősekhez nem illő kivágott ruha van.</p> <p>Lilla néni dekoltázsa: vastag aranylánc van a nyakán. Lilla néni benyúl a melltartójába.</p>	<p>Erika: Ennek dől be mindenki. Én is. Hogy olyan jó szövege van.</p> <p>Gyuri: Ha egyszer nincs erősítőm. Meg mikroportom.</p> <p>Adél: Tényleg. Az kéne! Akkor nem kellene méregdrága berendezést bérelni.</p> <p>Lilla néni: Amit nem használnak.</p> <p>Gyuri: Itt nem is kell. De megyünk még mi tovább is. A Heintjéről hallott Lilla néni?</p> <p>Lilla néni: A kicsodáról?</p> <p>Gyuri: Heintje. Holland gyerek volt a hatvanas években, vagy öt-hat évesen úgy énekelt, mint egy nagy. Világszám.</p> <p>Erika: És te tudsz világszámolni.</p> <p>Gyuri: Tudok bizony. Tudom, hogy amikor kicsi a kereslet és nagy a kínálat, akkor nem eladni kell, hanem venni. Én most venni szeretnék, volna is miből,</p> <p>Erika: Az én örökségem kéne neked.</p> <p>Gyuri: Valaki öröksége. Erika, mi annyit veszekedtünk már ezen, hogy én bizony már nem is ragaszkodnék hozzád, pedig valaha,</p> <p>Erika: Tetszik hallani? Hogy beszél?</p> <p>Anna: Nem mondott semmi csúnyát.</p> <p>Erika: De ez a stílus! Hogy <i>valaha!</i></p> <p>Gyuri: Igenis, valaha, meg továbbá, és mindazonáltal. Nem hasonlítani kell, hanem különbözni. Az öltözékemen is meg kell látszania! A szavaimból meg áradnia kell!</p> <p>Erika: A hülyeségnek? Ki beszél ma már így? Kutyák közt ugatni kell.</p> <p>Anna: Ha viszont sokat mondják, hogy kutya vagy a végén még ugatni fogsz.</p> <p>Héja: Mára nekem elég a kutyológiából. Én szeretem az állatokat, de a vörösbort is. Márpedig, ha Lilla néni nem segít ki valamennyi újabb előleggel, nem lesz új koncert.</p>
---	---

Héja felderül, de az öregasszony csak egy kendőt vesz elő, azzal törli magáról az izzadságot.

A kamera most a külső helyiséget mutatja, ahol az idős emberek nagyon nehezen tápázkodnak fel, és próbálnak valahogy kimen-
ni.

Ujra a benti helyiség: Anna kérdően néz Gyurira

Gyuri kérdően néz Lilla néniére.
Lilla néni bólint. Gyuri leteszi a kábelköteget a kezéből, lekap egy pincérkabátot a fogasról, felhúzza.

Gyuri elővarázsol egy üveg vörösbort, ügyesen tálcára rakja.

Lilla néni: Megpróbáljuk valahogy túlélni, fiam.

Gyuri: Az előbb Heintjét emlegettem. Az a holland gyerek szoprán hangon énekelt, ami egész normális szoprán volt, nem lett volna feltűnő egy huszonöt éves nő szájából. De egy nyolcéves fiú, az világszám. Mint ahogy egy hetvenöt éves nő is az.

Lilla néni: Miket beszél, fiam?

Gyuri: Hogy a Királyi Udvar akkor működik, ha tényleg császárok járnak bele. Az élet császárai.

Anna: Az éjszakai élet császáraira gondol?

Gyuri: De mennyire!

Erika: És te mi lennél ebben a Királyi Udvarban? Udvarmester?

Gyuri: Úgy is mondhatnánk. Én lennék a művészno menedzsere. Te lehetnél a titkárnóm.

Erika: Feleségül ne vegyelek?

Gyuri: Családdal nem terhelhetjük meg ezt az induló vállalkozást.

Lilla néni: Ebben mintha lenne fantázia.

Héja: Én dolgoztam az éjszakában. Nem Adélkának való az. Itatni kell a palikat. Az

Erika jobban megfelelne ennek a célnak. Jut eszembe: a vörösborem?

Lilla néni: Csak palackos borokat árulunk.

Héja: Szánjon rám egy üveggel!

Lilla néni: Nem bánom! Gyurikám!

Héja: Minek ekkora hűhó egy üveg borért?

Gyuri: Mindennek meg kell adni a módját.

Héja: Igaz.

Erika: Ő már csak ilyen.

Anna: Innen származnak a panaszaid?

Erika: Körülbelül. Én nem kapok?

<p>A karjára szalvétát terít, a legszabályszerűbben felszolgálja az italt. Poharakat hoz, mindegyikbe tölt. Erika nem kap az italból.</p>	<p>Gyuri: Azt mondtad, vigyázni kell. Erika: Kellett volna! Anna: Szóval? Erika: Tettel is.</p>
<p>Erika szemrehányóan néz a fiúra.</p>	<p>Gyuri: A kisasszony odanyilatkozott, hogy családi örömök elé nézek. Nekem pedig az a véleményem, hogy családdal, még, ha örömteli is, nem lehet megterhelni egy induló válal-kozást.</p>
<p>Gyuri elkomorodik.</p>	<p>Héja: Hogy van ez? Erika: <i>Gyűlölködve</i> Felcsinált és most kibújna a kötelesség alól.</p>
<p>Gyuri felkapja a kábeltekercset, idegesen kezdi újra kibontani.</p>	<p>Gyuri: Fogd meg a végét! Szó sincs róla. Arról van szó, hogy vagy terhes vagy és akkor is lehet a dolgokon segíteni, de akkor nem ihatsz alkoholt, vagy nem, és akkor egy külön üveg pezsgővel köszönöm meg a kedvességedet, mert nekem igenis van felelősségérzetem, de szegényérzetem is, és ami nem tartozik másra, azzal nem terhelek másokat.</p>
<p>Anna bólogat.</p>	<p>Anna: A fiatalembernek igaza van. Héja: Nincs igaza. Erika: Ugye?</p>
<p>Héja a kottái között kezd lapozgatni, Nagyon keres valamit.</p>	<p>Héja: A bor az nem árthat. <i>Énekelni kezd.</i> „Borban a felejtés, borban a tavasz!” Itt lehet megérezni, hogyan születik egy teljesen új műfaj, a muperett! Lilla néni: Ne beszéljen már marhaságokat, Sándor! Másról van szó. Héja: Nekem mindenről ugyanaz jut az eszembe. Adél: Mint a Mórlickának. Héja: Igen. A nagy dolgok mindig úgy születtek, ha .. Adél: „bátrak voltak, akik mertek,” mondja Ady. Héja: Ki az? Valami zenekritikus? Ha meg volt híva az előadásra, itt a helye, marad még neki is a borunkból. Kati: Már nem iszik. Héja: Csak dicsérni tudom. Bár az alkotáshoz elengedhetetlen.</p>

<p>Körpanoráma a szobában. Látszik a kopott berendezés, egy ágy, kazettás magnó és egy zongora klaviatura, zongora nélkül</p>	<p>Kati: Azt hiszem ő is így gondolta. Nem haragusztok, én mennék. Héja: Várják a tanítványai? Kati: A gondozottak. A Királyi Udvar vendégei.</p>
<p>Héja keze végigfut a klaviatúrán</p>	<p>Erika: Ez micsoda? Szintetizátor? Lilla néni: Gyakorlásra használja. Nagyon szorgalmas, azt meg kell hagyni. Anna: Ez még dicséretesebb. Erika: Én nem értem. Olyan, mint a szeszmentes ital.</p>
<p>Anna elhűl.</p>	<p>Adél: Vagy a szeszmentes szerelem. Kati: Megvan annak is a maga helye. Erika: Előtte meg utána. De helyette! Anna: Nem értelek kislányom. Hát nem ezért kerültél bajba? Erika: Nem olyan nagy baj az, Anna néni. Gyuri: Mondtam! Erika: Mit mondtál? Hogy zsarolok csak veled? Hogy trükk csak az egész? Hát nem volt trükk. Csak hát nem sikerült. Gyuri: Átláttam rajtad. Erika: A magad szita fején láttál át. Felneveltem volna én azt a gyereket nélküled is. Nem én lettem volna az első a világon. Anna néni is megígérte, hogy segít.</p>
<p>Héja vetköztető tekintettel nézi a lányt.</p>	<p>Héja: Tényleg akarta azt a gyereket, Erika? Erika: Hát mit gondol, Sándor bácsi? Héja: Hogy ne bácsizzuk mi egymást. Adél: <i>Kicsit féltékenyen</i> Az Erikát elég nehéz is volna. Kevés a férfias vonása. Héja: Annál nőiesebb.</p>
<p>Héja átül a valódi zongorához és belekezd a „Túl az Óperencián”-ba.</p>	<p>Héja: Búcsúkeringő. Adél: Nem. Csárdáskirálynő. Héja: Kezüket csókolom, a viszontlátásra, szervusztok. Mondom, hogy <i>búcsúkeringő</i>. Mindenki eloltja a lámpáját és kimegy. Anna: Az a búcsúszimfónia.</p>

<p>A zongora tetején vázában nagy csokor rózsa.</p> <p>Adél kicibálná a rózsákat a vázából, közben lecsöpögteti a zongorát.</p> <p>Erika ügyesen kiszedi a virágokat, papír után néz, hogy becsomagolja. Végre talál valamit, beleteker-né, de Héja felkiált.</p> <p>Közben a többiek kimennek a szobából</p> <p>Erika körbenéz a helyiségben. A falon hatalmas poszter, egy női akt. Másik falon vízésés látszik. Sarokban televízió, alatta videó készülék.</p>	<p>Héja: Tőlem lehet. Fő, a színvonal. Azt is ifjabb Strauss Richard írta.</p> <p>Gyuri: Azt se.</p> <p>Héja: Hát ki itt a muzsikus, fiam?</p> <p>Gyuri: Nem tudom.</p> <p>Héja: Én! Azért kaptam a csokrot is!</p> <p>Adél: Azt én kaptam!</p> <p>Anna: Mindenesetre én fizettem.</p> <p>Lilla néni: Valami, amit nem én.</p> <p>Héja: Mindegy. Elfáradtam, lefeküdnék.</p> <p>Az előbb a <i>strassztól</i> rosszul is lettem.</p> <p>Kati: Mitől?</p> <p>Héja: Maga nem tudja, mi a strassz?</p> <p>Kati: Hamis ékszer.</p> <p>Gyuri: Valódi izgalom. Csak angolul és leírva.</p> <p>Anna: Ki kell ábrándítani fiatalember. Az, amire a művész úr gondol, leírva is e-vel van. De igaza van, elég ebből a napból. Gyere Adél.</p> <p>Adél: És Judit?</p> <p>Anna: Arra várhatsz.</p> <p>Héja: Hagyja azt a csokrot, Adélka, Erika majd elviszi.</p> <p>Adél: <i>szomorúan</i> Csak elszáradna otthon.</p> <p>Héja: A partitúra! A legújabb muperettem!</p> <p>Erika maradj még egy kicsit, egyébként is beszélni akartam volna veled, többek között erről is.</p> <p>Lilla néni: Én is akartam. De majd holnap. Jó álmokat, Sándor. Ne felejtse el megszá-molni a sarkokat!</p> <p>Erika: Maga itt lakik?</p> <p>Héja: Igen. Ugye szép?</p>
---	---

<p>Héja észreveszi, hogy Erika a női aktot méregeti.</p>	<p>De te biztos szebb vagy! Erika: Ugyan! Héja: És milyen tehetséges! Erika Ezt honnan gondolja? Héja: Árad belőled. Erika: Ami árad, az Chanell. Héja: Te sokkal többet érdemelnél!</p>
<p>Erika rájön arra, mit akar tőle Héja</p>	<p>Erika: Nekem pont megfelel. Héja: Mi a legdrágább parfüm, ami kapható?</p> <p>Erika: Mit tudom én! Nem járok én drogériákba. Héja: Hát én csak abba foglak öltöztetni. Erika: Arra volna esze! Héja: Nem csak arra! Nézd, én a nemzetközi karriert kínálom neked, míg a fiúd legfeljebb Chanell kölnit vásárol, de azt is módjával, hogy maradjon pénze a befektetésre. Itt hagyunk mindent csapot-papot és mint saját <i>alternagónk</i> indulunk világgá. A te ifjúságod és az én tapasztalatom kikövezi az utat a világhírnév felé. Nézd meg ezt az albumot!</p>
<p>Héja előveszi a dicsőségének emlékeit tartalmazó albumot. Fiatalkori képein, különböző elektronikus hangszerek előtt és mellett látszik, mindegyik képen a legfontosabbak a hangszerek. Erika észre is veszi.</p>	<p>Erika: Mik azok az izék? Héja: Az elektromos hangszereim. Elavultak, eladtam. Ma már azt sem lehetne. Erika: Aha! Anna néni mesélte, hogy mikor ő olyan harminc év körül járt, akkor az volt a nagy zenész, akinek a legjobb szerelése volt. Héja: Az is kellett, de a felszerelés inkább. Erika: Mi a különbség? Héja: Szerelés a cucc. Amit felvettünk. Felszerelés a cucc, amin játszottunk. Erika: Értem. És magának volt Sándor a legjobb felszerelése. Héja: Hát igen. De nem adták ingyen. Erika: Mit kellett adni érte? Héja: Hagyjuk! Erika: Ne hagyjuk! Engem érdekel.</p>

<p>Héja fiatalabbkori fotói. A zongoraművész-zeneszerző végigméri a lányt, azután derékon kapná, meg akarja csókolni.</p>	<p>Héja: Aki kíváncsi, hamar megöregszik. Erika: Sándor bácsi sokat kíváncsiskodott. Héja: Miért? Erika: Mert nagyon megöregedett.</p> <p>Héja: Világhírű leszel! Csak szeress egy kicsit! Erika: A Király utcában? Héja: A Királyi udvarban! Az igaziban! Én ott játszottam. A Király előtt! Dániában. Ott még királyság van. És műveltség! Meg tisztelet a valódi művészet iránt. Tudod, hogy mit jelentett a Héja trió? Erika: Száz évvel ezelőtt?</p>
<p>Héja albumokat lapozgat, egyszer csak rátalál egy képre. Azon cigánybanda húzza valóban Burtonnek és Taylornak.</p>	<p>Héja: Nem volt az olyan régen. Elisabeth Taylor nevét ismered? Richard Burton-ét? Nekik játszottam. Erika: Már régen elváltak. Héja: Meg összekerültek. Nézd, én most le vagyok égve, de nem volt így mindig és nem is lesz soha többé. Az Intercontinentálban tartották a születésnap bulijukat; én húztam nekik.</p> <p>Erika: Az Lakatos Sándor és zenekara. Héja: Előttünk. De azután mi következünk. A Héja trió. Mind a négyen. Erika: Az nem trió! Kwartett! Héja: Te mindent jobban tudsz? Erika: Nem mindent. Héja: Tudod, hogy mi lesz belőled? Ilyen lukban fogsz lakni, mint én. Mert nem mersz a kellő időben kockáztatni. Ezt nem csak én mondom. A fiúd, az a Gyuri is. Nem lesz egy teakonyhás lakásod sem, ha gyereket akarsz, nem lesz miből és nem lesz hova. Én mindent biztosítani tudok majd neked. Na?</p>

<p>Erika körbehordja a tekintetét a falakon. A tekintete megakad a vízesésen.</p> <p>Héja leül a zongoraklaviatúra mellé, és nagy futamot játszik. Erika majdnem megkönnyebbül, hiszen csak játszik a férfivel.</p>	<p>A Niagarához viszlek Na? Erika: Akkor kockáztassunk! <i>Megcsókolja Héját.</i></p> <p>Erika: Értem. Héja: Dehogy érted! Csak azokat a dallamokat, amelyek megrezdültek a lelkemben nem lehet egy ilyen lehangolt zongorán eljátszani. Erika: A zongorahangolók többnyire vakok. Héja: De én nem vagyok az! Látlak! Érezlek! Az illatodat! Azt, ami árad belőled. Erika: Mondtam már, Chanel. Héja: Tucat-kölni. Erika: Én is olyan vagyok. Tizenkettő belőlem egy tucat. Héja: Dehogy! <i>Dalra fakad</i> „Ha lenne egy szerelmes férfi megértő babája, királynőnek tenném meg őt” <i>Lilla néni be, folytatja a dalt</i></p>
<p>Héja átül a valódi zongorához. Játszik a dal mellé, saját magát kíséri.</p>	<p>Lilla néni: „Az egész vendéglő előtt!” Térjünk át fiam a prózára. Mivel fog előjönni a következő délután? Mert a muperettel <i>mugbuktunk.</i></p>
<p>Héja felháborodik, ugyanúgy csapja le a zongora fedelét, mint első alkalommal</p>	<p>Héja: Muszáj szétrúgni az alkotó hangulatot, Lilla néni? Lilla néni: Ha Gyuri meglátja, kedves Sándor, hogy az Erikájának udvarol, nem a hangulatát fogja szétrúgni. Erika: Az is akadályozná az alkotásban. Lilla néni: Nem kell keverni a dolgokat. Sándor, maga ne alkosson, hanem keressen, és szedjen össze annyi pénzt, amennyit ígért, hogy mindenki jól járjon. Héja: Hát itt van ez a csiszolatlan gyémánt! Megköszörülöm, és, Erika: Engem hagyjon életlenül Sándor bácsi! Héja <i>Felszisszen.</i> Bácsi? Erika: <i>Ugratja</i> Ameddig a gyakorló klaviatúrán némán zongorázik!</p>

<p>Változás: újra a koncert, a kerthe- lyiségben, Ez alkalommal Judit, Adél lánya is ott van. A pianínót most már nem is akarják kitesz- kolni; az ablaknál áll, rajta a virág- csokor, bár kicsit száraz. Judit végignéz a virágon</p> <p>Judit végigméri az édesanyját. Kati érkezik.</p> <p>Héja közben a koncert színpadán rendezkedik. Láthatólag ő is ide- ges, de nem annyira, mint Adél. Anna a testvére ruháját igazgatja, fésülgeti.</p> <p>Judit és Kati elhelyezkednek a színpadra kitett székeken. Anna nem tudja hova tenni magát. Min- dig felugrál, vizet hoz, a kottákat egy ruhacsiptetővel fogja össze, sőt, egy kottatartót is kihajtogat, és a papírhalmazt odaerősíti.</p>	<p>Héja: Elhúszom én még a te nótádat! Lilla néni: Nem engedem a fizető közönséget bántani. Héja: Csak nem adtál pénzt ezért az estért, Erika! Erika: Nagy könnyelműség volt.</p> <p>Judit: A tiéd ez a szárított főzelék? Adél: <i>Összerázkódik.</i> Nem lehetnél tapinta- tosabb? Judit: Nem azt mondtam, hogy vacak, hogy nem érdemled, hogy másnak szánták! Mi ebben a tapintatlanság? Ami elszáradt, az száraz. Legfeljebb le lehet préselni. Adél: Akkor nyisd ki az imakönyvet! Le- prelheted anyádat. Judit: Ugyan, kérlek! Mondd! Mennyit kapsz ezért a kornyikálásért? Adél: Te is kezded? Judit: És ez a kacabajka! Kati: Nagyon szép ruha. Judit: Fellép Ernst Adél, korhű jelmezben.” Anyukám, tudod, hogy gyerekünk lesz? Kati: Feri tud már róla? Judit: Ő már nem aktuális. Anyu, tényleg, meg kellene mondani az unokádnak. Adél: Most? Fellépés előtt? Judit: Ugyan anyukám! Ráér a vasárnapi ebéd idején. Anna: Ki az anyja annak a gyereknek? Judit: Ezen én is sokszor eltűnődtem, mikor anyuval íratja alá az intőit, vele beszél meg a fiút, ő világosította fel és egyáltalán. Ferit én már nem szeretem, tehát nem a legegyszerű- bb kicserélni a lakást és szétköltözni? Ad- dig pedig meghúzódhatunk Anyunál. Adél: Meghúzódhatunk? Kicsodák?</p>
--	---

<p>Anna közben folyton a bejáratra néz. Ki is szalad. Egy középkorú, de jóképű férfival jön vissza. A férfi kezét csókol a hölgyeknek, megpenget egy gitárt, ami oda van támasztva a falhoz.</p> <p>Előkerül Gyuri is, igazgat a színpadon</p>	<p>Judit: Én, meg Laci. Anna: Az kicsoda? Judit: Az unokád apja. Az új unokádé. Anna: Nem vagy te öreg már egy gyerekhez? Judit: Mit gondolsz, hány éves vagyok? Kati: Negyvenöt. Pont mint én. Egy osztályba jártunk. Judit: Valamikor régen. Kati: Azóta én megöregedtem, te megfiatoldtál? Judit: Úgy valahogy. <i>Anna után szól</i> Vársz valakit, Anna néni? Anna: Igen, várok. Judit: Nem macerás?</p> <p>Anna: Hadd mutassam be a vendégemet, Shalom urat, Izraelből. Nagy ügynöksége van. Shalom: Sólyom, kezét csókolom. Itthon Sólyom, ami voltam, pontosabban, amivé lettem, Schwarzból. Gyuri: Shalom úr! Idetalált? Judit <i>éllel</i> Kíváló kalauza volt. És mondja, Sólyom úr, ha már újra változtatott a nevéen, miért nem tért vissza az eredetihez? Shalom: Kétszer nem léphetünk ugyanabba a folyóba. Anna: De lábat talán nem kellene váltani. Na, mindegy. Shalom úr, akarom mondani Sólyom... Shalom: Laci. Anna: Szóval Laci egyik régi betegemnek volt a férje, így talált rám. Özvegyember, és, Judit: Hajrá! Anna: Te, ne szemtelenkedj! Szóval van ideje körülnézni, hát elhoztam. Gyuri: Pardon, pardon. Én hívtam el. Az idős Heintje ária- és dalestjére. Anna: Maguk ismerősök? Gyuri: Azok lettünk. Tetszik tudni, hogy Lilla néni csak félállásban tud foglalkoztatni. Lilla néni: Nagyon drága, fiam. Héja: Kétszer annyit kap, mint én.</p>
--	---

<p>Shalom felkapja a gitárt, pengeti.</p> <p>Shalom meghajol Adél felé, kezét ráz Héjával</p> <p>Shalom bemegy, körülnéz, mialatt Gyuri a vezetékkel bíbelődik és négy hangszórót is beköt egy erősítőn keresztül.</p> <p>Körpanoráma: Héja lakószobája és iroda. A kamera hosszan elidőz a klaviatúrán, majd az aktfotón.</p>	<p>Lilla néni: Azért nyújt is valamit. Tőle emelkedik a fogyasztás, magától meg csökken.</p> <p>Héja: Hallod ezt Laci? Egyébként ugye nem haragszol, ha tegezek, azt hiszem, én vagyok az idősebb. Héja vagyok. Sándor.</p> <p>Shalom: Örvendek. Mi ragadozó madarak, tartunk össze. Hallhattad, hogy én meg Solyomra magyarosodtam. Te mi voltál azelőtt?</p> <p>Héja: Hülye.</p> <p>Shalom: Így nem hívhatnak embert!</p> <p>Héja: Pedig hülye voltam. Ha kinn maradok a Héja trió élén, azzal a négy emberrel,</p> <p>Erika: Az Sándor bácsival együtt már kvintett!</p> <p>Héja: Ne tudj már mindent jobban!</p> <p>Erika: Egy zenekarvezető <i>alternagója</i>?</p> <p>Héja <i>Ügyet se vet rá</i>. Szóval, akkor ma én lennék az ügynökség vezetője, és te jönnél hozzám, Laci, lehetőségért kunyerálni.</p> <p>Adél: Csak kellék. Nem tudok játszani rajta.</p> <p>Gyuri: De énekelni tud!</p> <p>Héja: Mert én felfedeztem! Foglalkozom vele! Énekórákat tartok neki. <i>Solfégére(így!)</i> oktatom.</p> <p>Kati: Vak vezet világtalant.</p> <p>Shalom: A puding próbája a koncert. Hallgassuk meg a művésznőt! Én most nagy kísérletbe fognék, bemegyek a művész-szobába és hangszórón keresztül hallgatom, mintha rádióközvetítés lenne; ekkor fog hatni igazán.</p> <p>Gyuri: Dolby sztereo. Kvadrofon.</p> <p>Shalom: Nekem mondhatja, fiam, én csak az üzlethez értek.</p> <p>Shalom: Ő is az üzlet része? Mert az érdekelne igazán.</p> <p>Gyuri: A lányok nem az én asztalom. Ha ugyan emlékszik Solyom úr, hogy pincérkedés közben kezdtünk el beszélgetni.</p>
--	--

<p>Közben a nézőközönség soraiban megjelenik Imre, Adél férje. Nagyon zsilált, bár van benne valami a színházi emberek bennfentességéből.</p> <p>Imre leül a nézőtéren. Nyújtogatja a nyakát, de nem lát igazán.</p> <p>Imre feláll, helyet cserél a szomszédjával. Meglátja Juditot, intgetni kezd neki.</p>	<p>Shalom: De még mennyire emlékszem. Nézze, kedves barátom, nekem itt kellemes emlékeim vannak a múlt századból. Egyik kellemetesség Anna doktornőhöz fűződik, aki, nemcsak a szegény feleségemnek segített, hanem nekem is.</p> <p>Gyuri: Mint iskolaorvos?</p> <p>Shalom: Mint orvos. Orvosi igazolással tudtam útlevelet kapni, mert különben valamilyen, azóta már tisztázódott félreértés kapcsán, szóval nem érdekes.</p> <p>Gyuri: Értem. És mi a másik?</p> <p>Shalom: A pincérek. Mint maga is.</p> <p>Gyuri: Igazán köszönöm a szakma nevében is. De most nem erről van szó. Ön ugyebár özvegyember.</p> <p>Shalom: Hogy jön ez ide?</p> <p>Gyuri: És meglehetősen jóképű is.</p> <p>Shalom: Csak nem tetszem magának?</p> <p>Gyuri: Nekem nem.</p> <p>Shalom: Anna doktornőnek már többször is leróttam a hálámat. Ameddig szüksége volt rá, meghívólevelekkel, de ott-tartózkodásának a költségeit is fedeztem mindig.</p> <p>Gyuri: Nem róla beszélek. Mondja Sólyom úr, nagyon nehezeére esne egy kicsit udvarolnia?</p> <p>Shalom: Kinek? Mert az Erika esetén egyáltalán nem. Anna doktornő és a művésznő vonatkozásában pedig nagyon.</p> <p>Gyuri: Ezt olyan szépen mondta, hogy akár én is mondhattam volna. Vonatkozásában. Ezt megjegyzem, és, ha megengedi, felhasználom.</p> <p>Shalom: Nincs rajta copyright.</p> <p>Gyuri: Micsoda?</p> <p>Shalom: Szerzői jog. Szóval maga azt tanácsolja, de mint micsoda?</p> <p>Gyuri: Mint a művésznő ügynökségének vezető menedzsere.</p> <p>Shalom: Pincéreként jobban keresne. Nekem mindegy. Szóval úgy gondolja...</p> <p>Gyuri: Vélelmezhető.</p>
---	--

<p>Judit visszainteget. Imre valamit mond. Judit a füléhez tartja a kezét.</p> <p>Imre újra felállítja a sort maga mellett. Most Judit mellé kerül. Kinyitja a táskáját, nagyon keres valamit.</p>	<p>Shalom: ...hogy, ha Adélka vonzalmával visszaélnék, Gyuri: Csak élne vele. Jobban jönne ki. Shalom: Meggondolandó.</p> <p>Imre: Nem láttad Lakmét? Judit: Ki az? A legújabb nőd, apukám? Imre: Dehogy! Te szoktad a partnereidet cserélgetni, Jutka. Judit: Én? Imre: Hát! Ki telefonált nekem, hogy baj van? Én meg mint az őrült rohanok ide, hogy imádott kislányomnak segítek abban a nagy bajában. Gondolom újra szakítottatok. Judit: Lacival? Még csak az kéne! Imre: Úgy tudtam a vejemet nem Lacinak hívják. Judit: Ne tereljük mellékvágányra a dolgokat. Ki az a Lakmé? Imre: A legújabb feladatomban. És nem találom. Judit: Csak nem egy új díszlet? Imre: Dehogynem. Judit: Akkor te előleget kaptál! Imre: Dehogy! Judit: Ismerlek, apukám. Előleg nélkül te egy példányt sem vesztesz el! Nem, hogy egy operát! Imre: Jól van. Beismerem. Mennyi kell? Judit: Nem kell semmi. Anyu már adott. Imre: Megfejtetted anyádat? Judit: Arra tartjuk. Imre: Szégyeld magad! Judit: Én? Te miből tartod fenn magad és az aktuális Lakmékat előlegtől előlegig? Imre: De így kimondani! Judit: Nem változtat a dolgokon. Nahát, hogy én is elmondjam, mi a baj, Adél: Még be sem skáláztam. Héja: Menni fog anélkül is. Adél: Nekem gondolni kell a jövőre is. Nincs olyan sok magas hang bennem, hogy csak úgy elszórjam.</p>
--	--

<p>A Királyi udvarban elkezdődik az újabb koncert. Héja elhelyezkedik a pianínónál, de</p> <p>a fal mögött, Adél köszörüli a tor-kát.</p> <p>Imre közel hajol Judithoz.</p>	<p>Kati: Gyöngyöket. Anna: a disznók elé. Imre: Bekaptad a focit. Judit: Be. Imre: Ki ez a Laci? Judit: Futballista. <i>Héja nagy futamot játszik a pianínón.</i></p> <p>Héja: Kedves zeneszerető publikum, most, mikor a muperett második de mindennél hatásosabb bemutatkozásához invitálom meg önöket, a Királyi Udvarba, nagy örömmel számolhatok be róla, a mi csodánkra jár a nemzetközi zenei világ és a hangrögzítés császára, Shalom-Sólyom László úr, magyar származású izraeli menedzser. Héja: A művésznő, az meggyőzött, ugye Laci-kám? Most csak egy jó szerepet kéne írni neki, egy librettista és járhatjuk vele a világot. Shalom: Járhatom. <i>Bekapcsol egy magneto-font, felhangzik belőle a Csengettyű ária a Lakméből.</i> Át kellene állnod a zoológiára illetve a timpanira, Sándor. Héja: Hogy-hogy az ütősökre? Bár, ha meg-gondolom, a zongorában is kalapácsok verik a billentyűket. Shalom: Neked kéne. A blattot. Héja: <i>Sértődötten.</i> És mi az, hogy állattan? Annyit még én is értek a latinhoz. A zeném? Shalom: Kutyaütő. Ezt hallgasd meg! Ez zene! <i>Felerősíti a Lakmé áriát.</i> Imre: Akkor megvan! Gyuri: Mi van meg? Imre: A példány! Hát persze. Az Adél! Nyúzott érte, nem adtam, hát ellopta. Adél: Jól hallok? Felvette? Shalom: Le is fogom adni! Igaz, előtte csinálunk egy promóciót. Héja: Az kell! Feltétlenül. Meg videoklipp. Gyuri: Az én asztalom.</p>
---	---

<p>Változás: újra a belső helyiségben. Az asztalnál Gyuri. Shalom és Héja és Imre.</p>	<p>Shalom: Nincs itt a pincérkabát. Gyuri: <i>Önérzetesen.</i> A fantáziám nálam van. Imre: Ő nem jár anélkül. Én is csak ritkán teszem le. Adél: De akkor ottfelejtetted. Mint a partitúrát. Imre: Mikor felejtettem én és hol? Adél: Mikor nálam jártál. Imre: Miért jártam volna nálad? Adél: Pénzért. Más apák gyermektartást hoznak, te partitúrát. De hálás vagyok érte, mert meg tudtam tanulni belőle a nagyáriát. Neked se lesz rossz bolt, ha belőlem világsztár lesz.</p>
<p>Most jön be Adél, kicsit csapzott, de diadalmas.</p>	<p>Imre: Ne vidd túlzásba a szenilitást. Arra még emlékezhetnél, hogy hány éves vagy! Ha már arról megfeledekezel, hogy gyermekünk, melynek tartásdíját követeled rajtam negyvenöt éves! Adél: „Hej, hó! Hó! Hej! Ahonnan jöttem, magas hegyek ölén...” <i>A dal elúszik. Adél főként lalalázva valahogy a dal végére jut.</i> A „Kacagó áriát,” Sándor! Héja: Kedves közönségünk, most ifjabb Oscar Strauss csodálatos művéből a ... Pacsirtából... Erika <i>Súgva</i> Johann. És Denevér. Héja: Ifjabb Johann Denevér Pacsirtájából hallják a Kacagó áriát, nagyszerű művésznőnk, Ernst Adél előadásában. Kati: Ez tényleg „nevetséges, hahaha!” Erika: Inkább tragikus! Gyuri: Majd kivágjuk. Más baj van. Amit nem lehet kivágni. Nem vetted észre? Erika: Mit kellett volna észrevennem? Gyuri: Hogy Adélka mekkorát fejlődött. Minden koloratúrária remekül megy már neki. Ugye, Sólyom úr? Adél: Köszönöm Gyurikám. Shalom: Csoda! Gyuri: Na! Átállás!</p>
<p>Adél elővesz egy paksaméta kotlát.</p>	

<p>Újra a hangverseny és környezete, a színpadon Adél énekel. A Csárdáskirálynő belépője hangzik fel, Héja keze végigsiklik a billentyűkön. Adél arcán némi zavar. Héjához hajol Adél könnyörögve néz Gyurira. Gyuri megsajnálja</p>	
<p>Sólyom arcán elragadtatás. Ahogy Adél befejezi, felpattan és megcsókolja a mellette lévő Erikát. Gyuri kezdi átpakolni a lámpákat, mellette ott van Erika is. Félhangon veszekednek.</p>	<p>Erika: Féltékeny vagy? Gyuri: Igen! Erika: Az a jó. Gyuri: Mondd, nem szégyeled magad? Erika: Miattad? Gyuri: Nem. Utószinkron. Erika: Mit utószinkron? Nem értem.</p>
<p>Gyuri belenéz a videokamera keresőjébe. Abban látjuk, hogy Adél könnyörögve néz Gyurira.</p>	
<p>Adél könnyörögve néz Gyurira. Gyuri megértően bólint.</p>	<p>Gyuri: Azzal lehet megoldani. Ha lehet. <i>Ránéz a videokamerára</i> De ezt itt lehetetlen. <i>Erikára néz.</i> Erika: Úgy érted, velem? Gyuri: Te csókolózol Héja nagypapával, ha úgy diktálja érdeked, és Shalom-Sólyom úrral, ha benne látsz fantáziát. Erika: Ha jól értettem, lekurváltál. Gyuri: Én nem fejezem ki magam ilyen közönségesen. De a lényegét tekintve igazad van. Erika: <i>sértődötten</i>: Akkor meg minek kezdesz velem? Gyuri: Mert még azt hiszem, meg lehet menteni. Erika: Nem vagy a Mentőszolgálat. Különben ők is csódbementek. Gyuri: Te nem fogsz. Gondoskodik rólad majd a következő ragadozó madár. Erika: Mi akadályoz meg a rablásban? Gyuri: Nekem nincs a szárnyam alatt pénzes zacskó, mint a Rab ember fiaiban.</p>
<p>Csak Erika és Gyuri.</p>	

<p>Adél arca premier plánban: most már az utólagos vágóasztali munka során látjuk</p> <p>A vágóasztal mellett ott áll Sólyom, és Gyuri. A hang a koloratúr-részen gyönyörű, amikor áthajlana a szövegre elhalkul, bereked. Adél leáll.</p>	<p>Erika: Kicsodának a micsodájában? Gyuri: Te nem ismered a Rab ember fiait? Erika: Bőven elég, ha téged ismerlek. De tudod, mit, ne ismerjük eztán egymást! Ha találkozunk, nem kell köszönnöd, én meg, ha meglátlak, majd átmegyek a másik oldalra. Szégyent hozok a fejedre, mert kikezdek minden szembejövő aranyszárnyú madárral, nem ismerem az irodalmát, közös gyermekünk sincsen, csak zsaroltalak vele – ennyi bőven elég egy szakításhoz. Különben, csak azért, hogy megnyugtassalak, Sólyom úrnak sincs semmi a szárnya alatt, legfeljebb vaj a fején. Gyuri: Azt csak reméled. <i>Fennhangon</i>. Adélka! Most a csengettyűáriát! Tudja, a koloratúr-részét! Gyuri: Na itt kellene a stúdió felvétel. Ha ez a szar képes lenne rá. Shalom: De György! Mi szavak kelnek ajkodon? Gyuri: Nem tudok mit csinálni vele. A szöveget rendre elfelejti. Operánál ez nem számít igazán, de a dalok szövegébe nem kavarodhat bele. Ha jól megnézem ezt a kamerát, <i>Megnézi Hurrá!</i> Mégsem olyan vacak! Le lehet venni róla a hangot. Shalom: Nem jó. Gyuri: Miért nem? Shalom: A dolog természeténél fogva. Mióta az utószinkront kitalálták, az pedig vagy nyolcvan éves, bárkinek olyan hangot adhatsz, amit akarsz. Ha mi azt akarjuk hirdetni, hogy ő egy biológiai csoda, akkor nem szinkronizáltat-hatjuk az unokájával. Demonstrálni kell, hogy itt szó sem lehet csalásról! Az a szar kell nekünk. Nem ártana megmutatni a klip elején azt is.</p>
--	--

<p>Maga a videó klipp: Egy amatőr videó kamera. Valaki beledug egy mikrofont a hangbemenetbe. Gyuri látszik, amint a vezetékletet letekeri a karjáról, odaviszi egy mikrofonállványhoz. Felállítja a mikrofont.</p>	<p>Shalom: Kedves nézőink, most egy úgynevezett werk filmet láthatnak. A tehetségen kívül egyéb segédeszközt nem is tudunk igénybe venni, hiszen Ernst Adél világkarrierje még várat magára. Láthatják, hogyan készül bemutatkozására az a sztár, aki korát meghazudtoló tehetséggel a legbravúrosabb koloratúr áriák interpretálására képes. Adél: És a smink?</p>
<p>Adél arca premier plánban: nyűzött, fáradt, öreg, ráncos.</p>	<p>Sólyom: Minek? A hangja fiatal és ez a lényeg. Gyuri: Hang kész!</p>
<p>Héja keze, ahogy végigfut a zongorán.</p>	<p>Erika: Talán nem lesz tökéletes, már ami a kíséretet illeti, mert a hangkeverés látszatát is kerülni akartuk, de be kell vallani, hogy erre rá is kényszerültünk, mert Sony digitális amatőr kameránk, mely előnyös részletre is kapható, ugyan eleve sztereóban veszi a hangokat, de, <i>nézőtéri zaj</i>, ahogy itt most tapasztalták, okosabb egyetlen mikrofonnal dolgozni.</p>
<p>Héja arca, ahogy beint Adélnak. Adél kistotálban. Majd premier plánban csak a szája.</p>	<p>Adél:<i>Énekel. Delibes Lakmé című operájának Csengettyű áriája. <u>Csak a koloratur rész. szöveg nélkül!</u></i></p>
<p>A kép és a hang elúszik. Beúszik a Sólyom-Shalom Koncertiroda emblémája: egy ragadozómadár, amint csőréből szalagon vagy buborékban kottarészlet árad ki.</p>	<p>Shalom: Önök a Sólyom-Shalom iroda készülő videó klipjének werk filmjét látták. Szívesen látjuk viszont önöket a Királyi udvarban, ahol Ernst Adél művésznő énekét a maga természetes valójában élvezhetik.</p>
	<p><i>Újra a kezdő dallam: Király utca 101 alatt.</i></p>

Megint az iroda- és lakószoba a színpad mögött. Televízió, előtte Lilla néni és a Sólyom-Shalom nézi a felvett anyagot.

Shalom: Nagyszerű! Mehet a kerületi televízióban.

Lilla néni: Csak ott?

Shalom: Meglátjuk. A Sony jó, bár még csiszolni kell.

Lilla néni. Én is úgy vélem.

Shalom: Erika viszont nagyon ügyes. Meg lehet tartani.

Lilla néni: És a többi reklámhordozó?

Sólyom-Shalom: Feledhető. Csak vinnék a pénzt.

Vége.

2003 július 9. – október 7.

Jász István

